

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.



Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će
F.

Šserbske njedželske łopjeno.

Wbudawa šo kóždy kóbotu w Šsmolerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

14. njedžela po šwjatej Trojizny.

Zap. št. 15, 6—12.

Psched dwěmaj njedželomaj šmy š wutrobny m džakom napšhecžiwu Bohu, kiž šwoju zyrkej krašnje wodzi, a napšhecžiwu lužiskim stawam, kotrež šu křoble ša našcu wěru wustupile, na to špominali, kaš je čžěšći kral Matthias psched 300 lětami wobkrućil, šo šmě šo we Lužizy ewangelška wučžba na wščitke čžasny šwobodnje wučžić. Tuto wobkrućenje ma wulku wažnosć ša naš. Šemu mamy šo džakowacž, šo šmy ewangelšy, šo njeje šo ewangelijon we Lužizy potkóćžilo kaš w šušodnej Čžěškej, hdžež na kónzu 16. lětštotytku ewangelške žiwjenje lubosnje kčžějesche, hdžež pak šu čžěšy kralojo hromadže š jesuitami jo psches žalošne pschesčžehanje šanicžili. Ale wjele wažnišči je tón podawł, wo kotrymž nam našch dženknišči tekst powjeda. W nim jedna šo wo to praščenje: kaš budže čžłowjek šbóžny: psches šakon abo psches ewangelijon, psches škutki abo psches wěru, psches šašlužbu abo š hnady? Přěni kšhesčžijenjo bėchu štawy wušwoleneho luda, židži, kotšiz šu š wěre pschisčli, šo je Šesuf š Nazaretha tón šlubjeny mešias, tón Šhryštuš. We šwojim šwonkownym žiwjenju wostachu woni židži, woni křodžachu do templa, džeržachu hodžiny modlenja a šakony jeđže a wučžiščenja, woni šo pošezachu a dachu šwoje džěczi wobřěsacž. Ale jako to ewangelijon šo pschego bóle roššchěrjesche, wošebje psches japoschtoła Pawoła, pschisčupichu še kšhesčžijanškej wošadže tež tajžy, kotšiz bėchu wot šwojeho naroda pohanj. Wot

nich njeje šebi Pawol žadał, šo dnybja šo wobřěsacž dacž a tón žyly šakon Mójšakowy na šo wšacž; wón bėsche jim wjele bóle jeno kšhizowaneho a horjestanjeneho Šbóžnika přědowal, kiž je jich hrėchow dla wumrjel a jich prawdosče dla šbudženy, a jich napominal: wěrcže do Šnješa Šesufa, dha budžecže šbóžni. Šicžba tutych kšhesčžijanow, kotšiz bėchu nėhdy pohanj byli, roščžesche pschego bóle, kaš, šo bu jich bóřy wjazy hacž židowškich kšhesčžijanow. Duž mēnjachu tucži, šo prawje njeje, šo maju šo wobřěsanje a Mójšakowy šakon, kotraž štaj wot Boha wustajenaj, ša nėšcto šnadne. Šchtož chže to šbože dostacž, tón dnybi šo tež tym šakonjam podčžišnyč, kotrež je Bóh šwojemu wušwolenu ludu dał, pschetož to šbože pschindže wot židow. Šeho dla dnybi kóždy, přjedy hacž móže kšhesčžijan byč, žid byč, šo wobřěsacž dacž a žyly Mójšakowy šakon, niž jeno 10 kašnje, ale tež wščitke druge wustajenja na šo wšacž. Šaj, nėkotš džeču kaš daloko, šo runjewon pražachu: Šeli šo šo njedacže wobřěsacž po Mójšakowym wustajenju, dha njebudžecže šbóžni. Psches tajke žadanja šbudžichu pak wulke rošhorjenje mjes pohanskim kšhesčžijanami, wošebje w Antiochiji, hdžež bėsche wulka kšhesčžijanška wošada. Nėkotš rošhněwachu šo, drusy prašchachu šo polni bojocže: móžemy šwojeje šbóžnosče wopravdže wěsczi byč, hdž jeno do Šesufa Šhryštuša wěrimy a šo židowškim waschjam njepočžišnjemy? Pawol a Šarnabaš, kotraž bėschaj šo runje wot přěneho mišionskeho pučžowanja do Antiochije wróćžiloj, wustupisčtaj še wšchej šwojej mozu pschecžiwu tutym židowškim kšhesčžijanam,

ale podarmo. Jašnje pšna Pawol, kajki strach tu zylej kšhesčizianstej wěrje hrosy. Sdyž židowszy kšhesčizienjo se swojimi žadanjami dobudu, budže zyle kšhesčizianstwo jeno židowska sekta a njebudže šo mjes pohanami rošchëricz, haj sažošt evangelija je powaleny. Duž rošbudži šo, do Jerusalema puczowacz a tam s druhimi japoschtolami wotutym tak važnym praschenju jednacž. Wschitzny japoschtoljo a starschi Jerusalemssteje wošady šo seńdžechu, dolho šo rošrëczowachu a njemóžachu pšhes jene pšhińcz, hacž skónčnje Pëtr s móžnymi šlowami to praschenje rošbudži. Wón pokasa na to, kak je Bóh šam na džiwne waschnje sjewil, šo je jeho wola, šo dyrbyja tež pohanjo evangelijon šhšhecž a wëricž; wón warnuje jich, šo njebychu Boha s tym spytowali, šo pohanam cžezki pšchah šakonja nakladuja, kotryž nješbu ani wótzojo ani woni šami njesč mohli, a wón wušnawa šo: my wërimy, šo budžemy pšhes hnadu Šnješa Šesom Šhryšta šbóžni. Tuto wušnacze je sažošt kšhesčiziansteje wëry:

My wërimy, šo budžemy pšhes hnadu Šnješa Šesom Šhryšta šbóžni.

- Potajkim 1. niz pšhes šakon, ale 2. s hnadny, 3. pšhes wëru budže cžlowjek šbóžny.

1. To najwažnišče praschenje, na kotrež dyrbi kóždy wëste wotmolwjenje wjedžecž, rëka: kak budu šbóžny? My wotmolwimy: niz pšhes šakon, niz pšhes šutki. Šnje kaž židowszy kšhesčizienjo mënjachu, šo budže jeno tón šbóžny, kiž šo wobrëjacž da a zply Wóššafowny šakon na šo wošnje, tak je tež dženska mjes evangeliskimi kšhesčizianami to mënjenje daloko rošchërijene, šo móže cžlowjek se swojimi dobrými šutkami šebi šbóžnošcž šašlužicž. Sdy bychmy šo džëcži w šchuli prascheli; kak budžesch šbóžny, by jich wëšče wjele wotmolwilo: pšhes to, šo šym pobožny, šo šo hrëchow hladam, šo šemšchi šhodžu a šo modlu. Tak někotry dorocženy mëni: ja cžinjju, šchtož štaj mój nan, moja macž mje wucžiloj a šchtož šym w šchuli a pacžërškej wucžbje wufnył a na tym cžinjju došcž, haj, wón pyta šwoju wutrobu, hdyž ju hrosa a bojošcž pšchi myšli na šmjercž a šud šapšchimnje, pšhes to šmërowacz, šo šebi praji: ja nješšym šradnył, ja šym pšchezo šprawnje živy byl, ničto njemóže ničžo šleho wo mni powjedacz. Tak někotry žarowazy trošchtuje šo tak: našch luby šemrjety bëšche pobožny, dobry, šmilny, tehodla je wëšče do nješšej pšchischol. Šjerëka to: pšhes šakon šbóžny bycž, šebi s dobrými šutkami šbóžnošcž šašlužicž? Tuto mënjenje lubi šo cžëlnemu cžlowjekej, kiž je wot pšchirody šamoprawy, kiž čže rad se šwojeje mozy pšched Bohom prawy bycž. Ale wono je zyle wopacžne a štrašchne. Wëšče je Bóh nam w šakonju sjewil, šchto mamy a šchto nješšemy cžinicž, a je šlubil: cžin to, dža budžesch živy. A šchtož je Bóh šlubil, to wón tež džerži. Šchtož Boži šakon dopjelni, tón budže šbóžny, ale wopomni tón zply šakon bjes wušnacž. Šišane šteji: Šchtož zply šakon džerži a šhrëšchi na jenym, tón je zply šakon winojty. Šchto pał móže šebi prajicž, šo je zply šakon džeržal, šo njeje jenicžku šasen pšchestupil ani w šutkach ani w šlowach ani w myšlach? Pëtr šo wušnawa: ja šym hrëšchny cžlowjek, Pawol škorži: wolu ja derje mam, ale šo bych dokonjal, šchtož je dobre, to ja njenamam. Luther šdychuje: moje hrëchi, moje wulle hrëchi! Čžesch ty, luby cžitarjo, lëšchi bycž dyžli tucži mužojo Boži? Čžim bóle šo próžujesch, Boži šakon do-

pjelnicž, cžim bóle pšnajesch, šo to njemóžesch, šo je šakon cžezki pšchah, kotryž cžišchëzi, kotryž tvojju dušchu njemërnju cžini, kotryž tebe s tej wëštošcži pšchincž njedawa: nětk je došcž, nětk budu na kóždy pad šbóžny. Ně, pod knjejštwom šakonja dyrbimy škoržicž: Ša hubjenny cžlowjek, šchto budže mje wumóž wot cžëla šmjercže! Wschitzny pobožni štareho a noweho šluba šu to šhonili. Pšhes šakon njebudžemy šbóžni, je šutkami njemóžemy šebi šbóžnošcž šašlužicž.

2. Ale šbóžni budžemy s hnadny. Šchto je hnada? Na Šesuju móžesch ju widžecž. Wón je w šlubjennym štraju wokolo šhodžil a špróžnych a wobcžëžnych s šebi pšcheprošnył a to wot nich wšal, šchtož jich cžišchëšche; wón je šhorny na cžële a na dušchi wuštrowil a jim prajil: štan a šhodž, tvoje hrëchi šu tebi wodate; wón je cžerpil a wumrjel a šwoje žiwjenje dal s wumóženju ša jich wjele. A cžehodla je wón to cžinil? Š lubošče s šhubjennym cžlowjekam. Šnada je ta lubošcž, kotraž šo nad hrëšchnikami šmili. Wschitko, šchtož šmy a mamy, je hnada. Š hnadny je Bóh naš štworil, šrašnje wuhotowal a šdžeržal. Š hnadny je wón šwojeho jenicžkeho Ššyna do šwëta pošlal a do šmjercže dal. A po tym, šo je našch Šbóžnik na šchizju wolał: dokonjane je, móžemy šo trošchtnje na to špušchëcžecž: Bóh je nam hnadny, wón nješšahdža s nami po našchich hrëchach a nješšaplacži nam po našchich šlójcžach, wón je našch Wóž a čže, šo budžemy šbóžni. Tak njewotwišuje našcha šbóžnošcž wot naš, ale wot Boha, a našche šbože njewotpocžuje na našchich šutkach, ale na Božej hnadže. Še pał Boža hnada sažošt mojeho šboža, potom móžu šwojeje šbóžnošcže zyle wëšty bycž ša cžaš a wëcžnošcž, potom móžu ja kóždy cžaš šbožowny bycž, žana štarošcž wo wšchëdny šhleš, žana šlójcž cžlowškeho nje-pšchëcželštwu, žana šrudoba w domje, žane nješbože w pošwołanju njemóže moje šbože šnicžicž, pšchetož Bóh je mi wšchaf hnadny, a wšchitko, šchtož na mnje pšchindže, je šutk jeho hnadny; potom móžu pšchezo trošchtny a wješely bycž, mje njewobcžëžuje žana hrëšchna wina, pšchetož ta je wodata a pšchifryta wot Božej hnadny; potom nješšym ja ženje wopušchëženy, a hdyž wšchitzny mje wopušchëža, Boža hnada je pšchi mni a wjedže mje po prawym pucžu, a hdyž dyrbyju w šwojej pošlednjeje hodžinje tuton šwët wopušchëcžicž, dža wošnje Boža hnada moju dušchu s tuteho hubjenštwu do nješšestkeho raja.

Šso zyle šamo wot šo rošymy, šo njemóže ničto šebi hnadu šašlužicž. Šchtož něčto doštanje po šašlužbje šutkow, njeje hnada, ale šaplacženje. Wëda temu, kiž šebi wot Boha šaplacženje žada, tón šo šam šatama, pšchetož my wšchitzny šmy hrëšchnizny a žadny hrëšchnik njemóže pšched Bohom wobštacž. Tež tak njeje, šo budžemy s hnadny a se šutkow šbóžni, šo dyrbimy to cžinicž, šchtož móžemy, a šo Bóh nam s hnadny Šesom Šhryšta dla to dawa, šchtož nam hišchëze s pošnej prawdošcži pobrachuje. Ně, Boža hnada je wjetšcha; se šwojim cžinjenjom njemóžemy jenicžki hrëch wurunacz. Šchtož Bóh dawa, to dawa wón zyle bjes šašlužby a doštojnošcže. Našcha šbóžnošcž je zyle šutk Božej hnadny.

3. Ale jene dyrbimy tola cžinicž, mjenujzy tu hnadu šapšchimnyč; a to štanje šo pšhes wëru, kaž Pëtr praji: my wërimy, šo budžemy pšhes hnadu Šnješa Šesom Šhryšta šbóžni. Wëricž pał šjerëka jeno, to ša wërnjo mëcž, šchtož šteji w bibliji pišane, šchtož žyrkej wucži, ně, wëricž rëka: šo dowëricž, šo na Božu hnadu špušchëcžecž, šo s cžëlom a s dušchu Bohu poddacž. Sdyž Bóh šebi wot naš wëru

žada, dha wón praji: daj mi, mój šyno, tvoju wutrobu, niz něšto wot twojich kublow, wot twojich dobrych skutkow, ně, tvoju wutrobu, šebje šameho. A tehodla je wěra to najlěpšče, haj, to jenicžke, ščtož móžemy Bohu dac; jeno psches wěru budžemy Bože džěczi a tak prawi a šbóžni. Ščtóz pak wěri, ščtóz je w Jesušu hnadneho Boha namafal, tón hinaš njemóže, hacž šo prózowacž po Božich pucžach šhodžicž a Boži šafon džeržecž. Šódže prawe džěcžo džafuje šo štaršchimaj ša jeju lubošć š tym, šo jimaj šluži a jeju pošlucha. Tak džafuje šo tež šódždy wěrijazy ščhešćijan, kiž je Božeje hnadny wěšty, šamo wot šo psches šwoje činjenje a wostajenje, psches šwoje žiwjenje a šadžerjenje. Wěra bješ škutkow je morma, njeje š žyła wěra. Ale dobre škutki wěrijazeho njejšu žana šašlužba, ale šu plód hnadny, kotruž je doštal, a tehodla ma Bóh nad nimi šwoje špodobanje.

Duž wostanmy pschi tym a štajmy šwój trošcht a šwoju nadžiju w žiwjenju a wumrjecžu na to wušnacže Šětra: my wěrimy, šo budžemy psches hnadu Šnješa Jesom Šhryšta šbóžni. Tuto wušnacže je pošledne šłowo še rta Šětra, kotrež japosčtolške škutki nam powjedaju; wono je žyłe psches jene š tym, ščtož šwjaty Šawol pschego šašo w šwojich listach pišče: š hnadny šče wy šbóžni ščinjeni psches wěru. Šětr a Šawol, najwjetšče japosčtolaj teho Šnješa, pschpowjedataj nam: Psches hnadu dnrbiš šbóžnošč doštacž. Šamjeń.

M. w B.

Psches hnadu budžemy šbóžni.

Šłóš: Ščtóz Bohu wjetščnemu šo podda —

Psches hnadu junu šbóžnošč šmēju,
Šraj š twjerdej wěru, wutroba!

Psches hnadu měra palmy žněju,
Šdnyž wobjimam šchiž Šbóžnika.

To wěczna wěrnošć wostawa:

Šam hnama njebj wotanka.

Psches hnadu! Duž šo njespušćžamy
Ša doštojnošč a počinki;

Šy Šhryšta krej a prawdošč mamy,

Šnej šbóžny trošcht to we dušči?

Nětk šmjercž naš traschicž njemóže,

Šaš hnama š njebj powjedže.

Psches hnadu! Džerž šo teho šłowa,

Šdnyž hrěch čže tama, čžwiluje;

Šlej, Šhryšta krej wo hnadu wola,

Šdnyž štejščy w prawej pošucže;

Hacž runje šyn bē šhubjeny,

Psches hnadu Bože džěcžo šy.

Psches hnadu! Pschi tym šawostanje,

Ša wěrnošć ženje nješhabla;

Š tym trošchtom šlawaj šódže ranje,

Šón budž čži wěry šotwiza;

Šiščy wšchědnje do wutrobny šej,

Šo hnadu mašč psches Šhryšta krej.

Psches hnadu! Š ty šbóžna wěra,

Šak ty mi dušču wošchewješč!

Šy, moje žórló troščta, měra,

Šaž mišy jandžel šo mnu džěšč,

Hacž junu wrota šalemske

Ši Šhryšta hnama wotanknje!

K. A. Fiedler.

Šwěrnny a žohnowany duchowny Šarms w Šermansburgu tole še šwojeho dušchopastyrškeho žiwjenja powjeda:

Šwojaš, kiž Šnješa Jesuša wutrobnje lubowášče, je mi še šwojeho přjedawščeho žiwjenja wjele powjedal; to bēchu drubdy žadławe wěžy, kotrež njecham wošpjetowacž; Bohu Šnješej šym je w modlitwje wuštoržil a jeho prošyl, šo by naščemu wótznemu krajej a jeho wójšku hnadny byl. Ale šašpowjedacž čžu, šak je tón muž, kiž je nětk domach pola teho Šnješa, š šwojemu Šbóžnikej pschiščol; wón bē tehdy nimale 30 lět šary. Šu macže, lubi čžitarjo, powješč, wot njeho šameho powjedanu.

Džěpacž lět šym wojaš byl a po žyłym wótznyhm kraju wokoło šhodžil, wošebje w njeměrnnyh lětach. Šež we wukraju bēch. Še wulkich a małych měštach, we wulkich a małych wšbach šym dlějšči abo krotšči čžaš ležal a tehodla kraj a ludži šnaju. Bēch š woprědka štrony, šak šo šo mi derje džěšče, potom pak buch šhoru a tradach. Šěšči šym dolhe pucže čžiniš a tež še želešnižu pucžowal, žyrtwje a theatry wopštowal, na rejwanškej šubi špěwal a w šhorowni šdychowal. Šiščacž, čžitacž, licžicž a hiščeže wjazy šym naukušyl. Šola wuščkow derje štejach, wot towaršchom bēch čželčenty. Šdžěžkuli pschindžech, buch pschecželniwje powitany. Šdy bychu šo mje dla wěry prašcheli, dha bych šnadž wotmolwil, šo šym ščhešćijan; a tola njemějach žaneje wěry, žaneho ščhešćijanštwu. Šusto drje bēch po pschikaniš kemšchach, runjež ščhešćijan njebēch. Šwoje žyłe naboženštwu w tym wobšterejšče: tyšnjedyrbišč kradnyčž a dnrbišč wušchšchim pošluschny byčž. Ale čžehodla to, to njemjedžach. Šiblije njemějach, modlitwy nješnajach, šhěrlušče špěwacž njemóžach, na Boha Šnješa, na njebješa a na helu njespominach. Ši je dženkša šaž Boži džiw, šo psched wulkimi hrěchami a nješkutkami wobarnowany wostach. Šo je najwjetšči hrěch, bješ Boha a Šnješa Jesuša živy byčž, to tehdy njemjedžach, a picže, hracže, klecže ša hrěchi njemějach. A tola, mi pschego něšto pobrachowášče. Ale ščtoha? Šaš šlyšchach na kralownych narodninach šhěrlušč: „Nječ Bohu džafuje šo wutroba wšchěch ludži“; šylšy mi do woczow pschindžechu a njemjedžach čžehodla!

Šedyn džěń do wješneho burškeho doma pschindžech, hdžěž mējach thdžěń wostacž. Šur mje pschecželniwje powita a mi moju šomoru pošafawšči šo mje woprašča, hacž čžu š nimi wobjedowacž. Džafnje to pschitwšach. Šako do wulkeje čžisteje štrwy šašstupich, bēchu hižom wšchitzy š wobjedej šhromadženi, bur a jeho šwóšba a čželedž. Šedž bu pschinješena. Ale šak mi bu, šako wšchitzy štejo ruzy štytnychu a hošpodaš š nutrnym hłoškom šapocža: „Wšchitčy wocži čžakaju na tebe; a ty dawášč jim jich jědž we šwojim čžašu. Šy wotewrješč šwoju ruku a našchěšč wšchitko, ščtož žive je, š dobrym špodobanjom.“ Šotom ščžehowášče šwjaty Šótčenašč, Šutherowa modlitwa š jědži a na to pschindžechu tele šłowa: „Tutu jědž žohnuj nam Bóh Šótč, Bóh Šsyn a Bóh šwjaty Duch! Šamjeń.“ Wšchitzy, šamo mješšče džěczi štejachu nutrnje še štytnjenymaj rukomaj, čžišče šobu špěwajo; tež najmješšče, lubošny hólčžł, lětko šary, bē pěšne a čžiche šaž w žyrtwi. Šeno pošlednje „šamjeń“ praješče šobu, najškerje š džěcžazym wješelom, šo nětko jědž došta. Šež ja bēch pschistojnoščže dla štanyš, ale mojej nošy pode mnu ščhešćetáščtej, šak hnuty bēch. Šeno malo jědžech. Wšchitzy druby bēchu wješeli a šo našchěžichu. Šo wobjedže šašo šwjatocžnje štanyš, štytnychu ruzy a hošpodaš praješče: „Džafujčže šo temu Šnješej, pschetož wón je dobročiwny a jeho dobrota traje wěcznje“; na to žyše Šutherowe džafowanje hacž do šónza. Wšchitzy šebi mješ šobu pschecželnje ruzy ščočachu, prajizy: „požohnuj Bóh“ a „Bóh šaplacž“ a šo na to š šwojemu džělu podachu. Ššamlutki a čžišče tam šedžach. Duž tamny mały hólčžł še mni pschiběža a š lu-

bošnej wutrobotosću prajesche: „Powjedaj mi něšto wo Anješu Jesuſu!“ Sapocžach jemu wo wozkach a krowičkach, wo konjoch a wosach powjedacž; wo lubym Ebóžniku ſam ničžo njewjedžach. Džěčo njepšeshta proſbyč: „Powjedaj mi něšto wo Anješu Jesuſu!“ Stóncžnje jemu prajach, ſo wo nim ničžo njewěm. „Što, ty ſy taſ wulki a njewěſch ničžo wo Ebóžniku? Duž tež do njebjěſ njepšchindžesch!“ džěčo wotmolwi. Haj, ſwoje žiwe dny běch na njebjěſa a helu ſabyl. Ale ſwój woſbud ſ džěčžo-weho rta ſlyſchecž, bě mi naſtróžaze. Wuńdžech ſe iſtwy, wopytach wojeſkich towaſchow, ale mój njeměr we mni woſta. Jaſo dom pſchindžech, běchu druſy hižom wječzerjeli; ja ſynych ſo ſam ſ blidu. Mały hólczk, kiž ſo runje lehnycz hotowaſche, ſažo ſe mni pſchiběža, kſutnje na mnje pohlada a džesche: „Prjedy ſo ſ lubemu Bohu modlicž a potom jěſč! Dyrbju ſa tebe ſpěwacž? Pſchindž, Anježe Jeſu, a budž naſch hólcz, a žohnuj, ſchtož ſy nam wobradžil!“ A ſpěſchnje ſo wotſali do ſwojeho kóžka. Jěſč njemóžach, jenož po ſdacžu něotre kuſki woptach. Bóſy wſchitzy ſwójbni a domjazy ſ wječornej nutroſcži ſaſtupichu. Spěwachu wječorny kſerluſch a poſluchachu na ſlaw Božeho piſma. Stóncžnje ſo poſlatnychu — ja tež — a proſchachu wo wodacže hrěchow, wo dar ſwjateho Duchu, wo ſchitowanje Božich jandželow a t. d. O, kaſ mi běſche! Kaſ ſo hańbowach a tola, kaſ derje bě mi we wutrobje! Domjazy pſchajachu ſebi mješ ſobu dobru nóž a pſchi tym da mi bur, kiž ſe ſwojej mandželſkeje a ſo mnu hiſchcže wó iſtwje powoſta, Bože piſmo. Čitach w nim, ale ničžo njeroſymich. Tež ja džěch lehnycz, ale ſym ſo tehdy ſ Bohu wolał: „Božo, Anježe tuteho doma, budž tež mój Bóh!“ Njedžela pſchindže a jeinu Božu ſlužbu, do kotrejež ſ burſkeje ſwójbni džěch, ženje njefabudu. Čuiach ſwoje wobroczenje, ſwoje nowe žiwjenje. Wot tamneho dnja ſem ſym hinaſchi čłowjek, mam ſwojeho Ebóžnika wutrobnje lubo, a ſo nadžijam piſes jeho hnadu do njebjěſ pſchindž. —

Stóncžnje jene praſcheńčko, luby čitarjo! Njeje to naſtróžaze, njeje to ſpodžiwjenje? Telko lět je tamny wojak mješ kſchecžijanami žiwy byl hjes Bohu, hjes Jeſom Khrystu, njewjedžishe ničžo wo Božim piſmie, njepſchecſhe ničžo wo ſwojim Wumóžniku, wo ſbóžnoſcži, wo ſatamanſtwje, hacž ſtóncžnje, ſtóncžnje w burſkim, domje ſwojeho Anjeſa namaſa, kotrehož bě ſhubil.

Hdy by tutón wojak abo druhi čłowjek do twojeho domu pſchichot, mój luby ſerbski pſchecželo, by wón tež w nim ſwojeho Ebóžnika namaſa? Steji twoja ſwěža na ſwěcžniku abo pod kórzom? Wobarnujesch ty drohi Boži dar, drohe herbstwo modlitwy a domjazaje nutroſcže ſwojich ſerbskich wótzow? Sunu budže ſo tebe tón Anjeſ na tamnym dnju ſa tym praſchecž!

Měr a modlitwa.

Njebohi kanzler Bismarck je ſwojemu ſenſtemu knjeſej napſchecžiwu čaſto we wobſtejnoſcžach byl, hdžež mēnjesche, ſo ſu poměry jemu piſes hlownu ſroſtkę; wón by potom wo puſchczenje ſe ſlužby proſyl, kaž chyzishe tež Heliaſ ſwojemu njebjeskemu Anjeſej napſchecžiwu ſ džěla běžecž ſ tym wutwołanjom: „Doſč je, Anježe, dha wſmi nětk moju duſchu!“ Semu paſ ſo wotmołwa doſta, ſo ma hiſchcže daloki puč pſched ſobu (1. kniha wo kralach 19, 7). To ſo něotremužkuli džělaczerjeje, na woſebje wuſtajentym měſtnje ſtejazemu, tu a tam tež taſ póndže, ſo najradſcho dale wjazy ſobu nochyzł, ma-li ſo pſchecžiwu wodže pluwacž. Kaſ rjana je tu tež ſtareho kſerorowa wotmołwa na Bismarckowu próſtwu wo puſchczenje ſe ſlužby w lěcže 1869! Puſchczenje bu ſapowjedžene, a Wylem I. pod ſpomnjenu próſtwu ſamorucžnje napiſa:

„Měr a modlitwa wſcho wuruna.“ To běſche lěto do wulkeje wójn. Ja myſlu, hdž naſ tež žadny nadawł kaž profetu Heliaſa abo wjercha Bismarcka njewočafuje, wulkeho kſerorowe ſłowa, w tymle naſtupanju piſnje wuprajene, ſmēmty ſebi wſchitzy ſ wutrobje wſacž, ſda-li ſo nam nadawł, wot Bohu Anjeſa daty, pſchecžęſki byč. „Měr a modlitwa wſcho wuruna.“

F.

Kotry ſaměr maſch?

Enamjenity jendželſki předač Spurgeon (wupraj: Spördſch'n) ſo raſ w naſtupanju naſcheho ſaměra abo wotkſnjeneho kónza taſle wupraji:

Čhžyl-li ja jutſje móſſe pučžowanje naſtupicž, dha njebych po wuſdacžu na přeni lěpſchi parnik ſchol a ſo potom haſle praſchal: „Džěha ta kóž jědže?“ Ně, ja najprjedy to roſpominam, hdže čhzu, a potom ſebi kóž wuſwol, kotraž mje tam po ſdacžu najwěſcžischo dowjeſe. Wn dyrbicže wjedžecž, hdže čhczę. Kóžerjeje budže hlowna wěž, ſwoju kóž ſ wěſtoſcžu do pſchitawa dowjeſłowacž, w kotrymž čhze kótwizowacž. Tutemu ſaměrej wſcho druhe podleži. Pſchitaw dozpicž — temule ſaměrej płaczi kóžda myſł, kóždy pohlad na móſſu kſartu, kóžde wobkędžbowanje hwěſdow; na to je jeho wutroba ſložena. Wón ma tu nadžiju, ſo do pſchejomneho pſchitawa dojedže, a wón wě, kotry pſchitaw je jeho wólbny. Wón njemohl ſwoje woczafowanje hajicž, njebudžishe wón ſwoju ſmyſł žyle na to ſložil. Kaſ je ſtobu, luby pſchecželo? Ty paſ njebjekam paſ heli napſchecžiwu kſwataſch; kotry je wot wobeju twój ſaměr? —

F.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Eſerbja Wojerowſkeho wotrjeſa ſu ſo na konſiſtorſtwo wobrocžili ſ wobczęžowanjom, ſo čhze konſiſtorſtwo ſuperintendentu poſtajič, kiž ſerbskeje rěcže móžny njeje. A wěſo budže to wulki njedostatk, hdž ma ſuperintendentu wulki džěl ſerbskich woſadow a ma w tutych woſadach wiſitazije džeržecž. Hacž ſmėje wobczęžowaza petizija wuſpěch, je dwělowaze, hdž je ſo wyſchnoſcž hižom ſa noweho ſuperintendentu roſžudžila.

— Kaž je ſo ſandženu njedželu we wſchěch ſerbskich žyrkwjach wuſjemilo, ſo ſa Eſerbow w Draždžanach a wokolnje dženkſa ſažo Boža ſlužba w ſerbskeje rěcži džerži. Spowjednu wučžbu ſmėje ſ. ſarač Domaſchka ſ Budeſtez, předowanje paſ ſ. ſarač Kſchizan ſ Kotez. Kemſchenje ſo, kaž hewał, njedželu dopołdnja 1/212 hodžin ſapocžnje a ſo na ſwucženym měſcže, w kſchiznej žyrkwi, wotdžerži. Wopſjet ſo wſchitzy, kiž maju w Draždžanach pſchecželow a ſnathch, proſcha, ſo čhžyli jich hnydom niž jenož ſ wopytej kemſchenjom, ale tež ſ džělbranju na Božim wotkaſanju napominacž a pohonjecž.

— Žaložne njebože je ſo w manövrach ſtało. Patrouilla Diſchajſkeho regimenta mějesche ſ konjemi Tobjo w bliſkoſcži Birny pſchepłuwacž a pſchindže pſchi tym do hlubiny, hdžež bě Tobjo pſchi wiſheje lětuiſcheje ſuchocže hiſchcže 4 metry hluboſe. Konje buchu njeměrne a jěſdni pod konje pſchindžechu. 11 wojatow ſwoju ſmjercž w žolmach namaſa. Mješ nimi je tež ſyn naſcheje ſerbskeje Lužizy, Gruhl ſ Čornjowa, kotrehož čželo je ſo w Butezach khowało. Bóh luby Anjeſ troſchtuj ſrudnych ſtarſchich w jich wulkeje ſrudobje!